

tage fra Gud, thi den er Gud i Mennesket, hans eget Væsen i os, Afspejlingen af ham i os, Guds billedet nedlagt i Menneskesjælen. Guddomsgnisten i os er Evnen til Kærlighed — ét med hans Kærlighed, hvorfra den har sin Rod. Vor Kærlighed til hinanden *kan* ikke vokse sig for stor, og er endogsaa dér, hvor „Gudstroen misagtes“, et Tegn paa, at Gud kan være stærk selv i Mennesker, som ikke kendes ved ham; thi det, at de *kan* elske og elsker, det er Vidnesbyrdet om, at det Guddommelige lever i dem, og havde vi ikke faaet denne Evne til Kærlighed og ikke lært at elske andre, saa kunde vi ikke faa nogen Gudstro — Kærlighed til Gud, og vi kunde ikke faa ringeste Anelse om hans Kærlighed til os, thi vi slutter — og *maa* slutte fra det vi kender. „Hvo som ikke elsker sin Broder, han har sét, hvorledes skulde han kunne elske Gud, han ikke har sét?“ Nej det er netop ved denne jordiske Kærlighed, vi lærer at kende Gud og trænge til ham. Det bliver stadig betonet, at det kun er Syndsfølelsen, der bringer et Menneske til at kaste sig i Guds Arme for ved hans Naade at faa sin Synd udslettet; men først vil jeg erindre om, at al Synd staar i et vist Forhold til andre Mennesker — til vort Liv imellem dem — til vor Mangel paa Kærlighed, der om ikke andet, saa gør os sløve og lunkne, ligesom jo mere kærlighedsløse vi er, desmere lunkne blive vi ogsaa overfor Gud. Og dernæst tør jeg sige, at hvor stærkt Syndenoden og Trangen til Renhed end kan drage Mennesker til Gud, drages de dog til ham mindst ligesaa stærkt af Kærlighedsnøden, dér, hvor man maa se den, som man elsker, i den dybeste Nød. Ved den Elskedes Lidelse hernede, enten den nu er af den epe eller den anden Art, ved Syge- eller Dødssengen, dér, hvor al menneskelig Fryd og Lykke glipper, dér, hvor Sjælen knuges til Døden, hvor Mørket bliver saa tykt, saa intet jordisk Lys øjnes, dér søger Hjertet efter Lyset histoppe, dér drages det opad med Trangen til Evighedshaabet, med Begæret om at faa sin Kærlighed, som er ét med ens eget Liv, bevaret, endnu langt mere end ved Følelsen af egen Ufuldkommenhed. Ved Kærligheden til andre Mennesker lærer vi at elske vort eget Liv, at føle dets Værd til Trods for Fønedrelsen — at føle, at der dog er noget i det af en saa høj og evig Oprindelse, saa det er for godt til Tilintetgørelse. Intet andet kan saaledes faa os til at fastholde Evighedshaabet som Umuligheden i at slippe vor Kærlighed, fordi den er bunden med uløselige Baand til hver Fiber i vor Sjæl, saa den naar ud over Døden og fastholder Livet til Trods for den. Kærligheden er for Menneskelivet, hvad Solen er for Naturen, og kalder som den